Tractat del pet

Autor:
Data de publicació: 29-01-2015

TRACTAT DEL PET.
~~~~~~~~~~~

I.

De assó de tirarse pets
Y rotar per lo traser,
Un tratadet ne vullch fer
Pera ignorants y discrets.
Asentats uns notadets
Podré en major claritat,
Indagar en puritat
Del pet la esencia y substancia,
Perque no hiaja ignorancia
De esta important veritat.

II.

Nota primer; qu'el petarse
No está prohibit per lley,

Y així al vasall com al rey
Los es llícit desventarse.
Ni crech jo que puga darse
Principi mes evident,
Quant tots crehuen firmement
Ser cosa molt natural,
Y el no haberhi ningun mal
En obrirli porta al vent.

III.

Nota en seguida; que el pet
~~~~~~~~~~~

Sent efecte de una causa
Interior, y que en gran pausa
Va rodant per lo secret,
No perteneix, segons dret,
Al juhí y coneiximent
De la Esglesia, si no ment
Aquell adagi que indica,
Que la Església no judica
Lo que pasa interiorment.

IV.

Nota tercer; que tot pet
Sent efecte necesari,
Es mixto de voluntari
No en in fieri sino en fet.
Segons este notandet
No es pot lo pet evitar;
Mes es podrá, á tot tirar,
Suspendre per un breu rato,
Hasta donar de barato

Lo que li pot costar car.

V.

Nota quarta: que de cosa
Tan substancial com lo pet,
No s'en trata en ningun dret,
Facultat, ni lley, ni glosa;
Gran descuit, y que á mí em posa
En la major confusió,
Vehent que hasta Salomó,
Que de tot va disputar,
Lo pet s'el volgué deixar
Arrimat en un racó.

VI.

Nota també: que no obstant
Que de pets hiá gran collita,
May hiá quí li pose dita
Ni la arrende per un tant.
¡Quín punt tan interesant
A la industria popular!
En éll debien posar

Ses mires les societats,
Y no deixar mal-lograts
Tants pets con vehuea tirar.

VII.

Asentada esta doctrina,
Que mes certa no pot ser,
Averihuem qué ve á ser

Assó de la petorrina.
Si es materia crasa ó fina,
Sí es ent de rahó ó real,
Si es el petarse bó ó mal
Quánts siguen els seus efectes,
Y quánt pot patir defectes
Lo petar de cada qual.

VIII.

Siga, puix, la conclusió:
Qu'el pet es un poch de vent
Molt corromput y pudent,
Que pren tan mala impresió
De pasar per lo canó
Y per altres parts merdoses,
Que componen les sabroses
Reliquies de tot menjar,
Y per lo budell cular
Colen sempre rejuploses.

IX.

Probatur: Que el pet es vent
Es per sí cósa tan clara,
Que es per demés que jo ara
Probe lo que es evident.
Lo rohido que se sent
Quant lo cul está petant,
Y el desvanirse al instant
Lo que s'ou, y no es pot veure,
Es prou pera fernos creure
Que el pet es un vent volant.

X.

Que del pet la gran pudor
No siga propia del vent,
No es cosa menys evident,
Perque lo vent no té olor.
Ergo de causa interior
Li prové la corrupció;
De la merda ó cagalló
Es Jeu creure li provinga,
Y que já fora, es retinga
Lo que contragué el caixó.

XI.

¿Quí ignora les qualitats
Que sólen contraure els vents,
De pasar per llochs pudents
Y per póbles apestáts?
De así les enfermetats,
De así les constelasions
De unes altres poblacions
S'en pasen molt fácilment,
Sent qui les porta lo vent
Y ses males impresions.

XII.

Confirma ser veritat
El tindre tot pet pudor,
Mes no de un mateix olor,
Puix hiá gran diversitat.
Uns ólen á socarrat,

Altres saben á rostit,
Aquells suponen enfit,
Aquells altres diarrea,
No pochs denoten marea
Y lo lloch de ahon han eixit.

XIII.

Sentat, puix, que el pet es vent,

Anem ara á averiguarhi
Si es un vent elementari
Y reté el sér de element.
Ell es principi evident
Que tot vent es sech y fret;
Calitats que no té el pet
Quant es molt calent y humit,
Puix á pets se escalfa el llit
Y se humeta el faldaret.

XIV.

Mes diu la filosofía
Que no hi pot vacuo haber,
Fent la esperiencia saber
Que tot buit el aire omplia.
Si fora cert, jo ho creuria;
Mes no, puix veig lo contrari;
Puix qui buida el seu armari
Del vent qué té per lo cul,
Allaujera son baul
P'el forat del tafanari.

XV.

Probatur mes: sent lo vent
Lo que sol aigua portar,
Lo vent que nos fá petar
Anuncia merda corrent.
Ergo sols será element
Per la part que mou tronades,
Y al punt en fá apedregades
De choriços, mondonguilles,
Cocos, confits, peladilles,
De que n'ómpli les privades.

XVI.

Que el pet, sent un poch de vent
Dega ser cosa molt fina,
Qui no ho coneix, poch atina
La finor de este element.
Cada dia estém vehent
Que després de ben tancades
Les portes, y encortinades,
Sol colar un vent tan fí,
Que ni la mel per allí
S'en eixiria á vegades.

XVII.

Mes no obstant esta finor,
Pren lo pet del lloch ahon pasa,
Lo ser de materia crasa,
Com ho indica la pudor.
Ben clar ho diu la espesor

Que patix lo pobro nas,
Puix molt asovint vorás
Que el vé casi á entabuixar,
Y per forsa has de tapar
Y girar la cara atrás.

XVIII.

Aquell núbol tan espés
Que en lo lloch se sol formar
Per ahon molt se sol petar,
Ho confirma més y més.
Aplegant á tal ecsés
Que á molts ha fet desmayarse,
Y no pochs allí quedarse;
Puix del mateix Jesuchrist,
Una imátge já s'ha vist
Lo nas en la ma taparse.

XIX.

Fon lo cas, segons contaren,
Y no faltá qui ho creguera,
Que es mogué tal fumaguera
De cols que uns frares mentjaren.
Els uns desmayats quedaren,
Altres del cor se enfuchiren;
Altres, torbats, presumiren
Se hauria tapat lo nas
La imátge, per ser tan cras
Lo fetor que tots sentiren.

XX.

Que el pet no es ent de rahó,

Sinos un ent molt real,
Es veritat lliteral
Que no té interpretació.
Sols la sehua formació
Nos pot be desenganyar,
Puix lo pet no es pot formar
Per virtut imaginaria,
Sino per via ordinaria
Del ventre y budell cular.

XXI.

Ent de rahó li dirás
Al que en acabant de eixir,
Es deixa olorar, sentir
De les orelles y el nas.
No que el canó de detrás,
Atapit com un mosquet,
Fá lo tro segons lo tret;
Y així, quant mes carregat,
Pega el tro mes esgarrat
Y es deixa oir de lluntet.

XXII.

Si el corrompres y escoltarse,
Com digué el papa Gregori,
Es un acte posesori
Que en tot cor deu encontrarse,
Encara que el pet palparse

No pot en les mans, ni dents,
No li falten accidents
Que el comproben ent real,
Sent ú la pudor merdal
Que comunica als presents.

XXIII.

Si el tirar pets es bo ó mal,
Son figues de altre paner,
Ni es deu tirar al carrer
Este punt tan substancial;
Aquells que diguen que es mal,
Serán algo fetillers,
Hipócrits, mals faeners,

Que fent ascos de un mosquit,
No reputen per delit
Tragarse gamells sancers.

XXIV.

Del mateix parer serán
Los papes, bisbes y reys,
Y els que profesen les lleys
De noblesa ú home gran.
Los motius que alegarán
Son, que lo estat no ho permet,
Y menten, puix en secret
No reparen de petarse,
Sent lo mateix qu'encontrarse
Asoles, que cluixca el pet.

XXV.

Contra el parer de estos tals
Milita directament,
Lo dir de tota la gent
De que los pets no son mals;
Donant rahons tan cabals,
Y probes tan evidents,
Que els mes curts enteniments
Les coneixen per lo clar,
Podentlos casi palpar
O bé en les mans ó en les dents.

XXVI.

Primera: convé petarse
Descarregant lo baul,
Y despedint per lo cul
Lo vent que en éll sol posarse;
Sent molt bo pera lliurarse
Del grunyiment dels budells,
Puix lo vent tancat en ells
No tenint per ahon eixir,
Podria molt be esclafir
En terremots á parells.

XXVII.

Segona: es molt convenient

No jafarli al pet lo cap,
Sino redó com un nap
Afloixarlo prontament.
Puix somejant jafament,

Es motiu de que el faldar
Es sol á voltes pintar
De alguns flochs y bolletins,
Que al cul y pels llochs veins
Se acostumen apegar.

XXVIII.

Tercera: si al que estornuda
Norabona li doném,
Dientli, nos alegrém
Que en lo estornut Deu lo ajuda;
¿Per qué quant la sort se muda
Estarnudant p'el traser,
Tan mal criats ham de ser
Que no ens habem de alegrar,
Y no lo ham de saludar
Y ferli aqueste plaher?

XXIX.

Quarta: sols per la costum
Es presis que el pet bo sia,
Puix causa tanta alegría,
Prescindint tot del forum;
A qui li danye este fum,
Al foch no vullga acostarse,
Y si no deurá taparse
Pronte lo nas en la má,
O be forçós li será
En bon ordre retirarse.

XXX.

Quinta y última: hasta ara
No es sap que el tirarse pets,
Ni als ignorants, ni als discrets
Los haixca eixit á la cara.
Ergo es consequencia clara

Que una cosa tan corrent
Siga del tot convenient;
Y en cas que algú no heu cregués,
Que vinga y li bes al ces
Al que peta mes pudent.

XXXI.

Sobre els efectes dels pets
Em pareix hiá tant que dir,
Que crech ne podia omplir
Tres ó quatre tratadets.
Mes si, ignorants ó discrets,
Tot hom al pet es deudor,
No dubte será millor
Tallarli á la ploma els pasos,
Puix se li unflen els nasos
Y els aplega la pudor.

XXXII.

Es, puix, efecte del pet
Llevar la melancolía,
Y causa molta alegría
Al pobret que caga estret,
Véurelo de matinet

Probar si podrá cagar;
Despres mig dia esforçar,
Y si no pot fins la nit,
Antes de anársen al llit
O cagar ó rebentar.

XXXIII.

També lo tirarse pets
De aquells grósos y esgarrats,
Fá als adormits, despertats;
Als que están trists, alegrets;
Dona facundia als discrets,
Fá parlar als silenciosos,
Fá contíndrer al fogosos,
Confundir als presumits,
Dona cap als erudits
Y descarrega als flatosos.

XXXIV.

Lo petarse p'el matí,
Segons referix Isopo.
Dia un llobás vell y dropo,
Es bon senyal pera mí.
Jo sé que á molts sucsuí
Lo mateix que á aquell llobás,
Puix lo retar per detrás
Pronostica molt bon dia,
Y que en tot éll no hi hauria
Cap desgracia ni fracás.

XXXV.

Efecte es també del pet
Deixar fer bé les coccions,
Y ajudar als cagallons
A que pasen per lo estret;
Ell es qui solta el masclet
Y lo quí els conductes obri;
Ell dona eixida al que encobri
Lo quarto fosch de la panja,
Y com si fos una manja
La ventilla li descobri.

XXXVI.

Per fí, lo efecte mes ver
Que de tots los pets se admira,
Es de que aquell que s'els tira
Participa lo primer.
Ni el seu nas es lo darrer
Qui perfectament coneix
Si oloren á carn ó peix,
Hasta que la gran fragancia
Esparcida per la estancia,
Diu tot hom qué li pareix.

XXXVII.

Averiguats los efectes
Del pet, com á ent real,
Del petar de cada qual
Apuntarém los electes:
Qui pretenga que respectes

Al seu cul dehuen guardarse,
Que es resolga á no petarse;
Sino les bragues al aire
Li traurem en molt donaire,
Per mes que intente taparse.

XXXVIII.

Com pórten lo cul al ras
Caballs, burros, majos, mules,
Es molt fácil que calcules
Lo que roten por detrás;
Repara, puix, y vorás
Que los que menjen garrofes
Tiren pets com á carjofes;
Mes los que sols herba y palla,
Trahuen molta barumballa
Cagant á pausas y estrofes.

XXXIX.

Los gosos, per lo contrari,
Es peten á la sordina,
Sempre que de carn mortina
Han atacat be lo armari;
Ni es presis ser boticari
Pera advertir prontament
La fragancia de este vent
Que corrent tan silensiós,
Indica ser pet de gos,
Que quant mes fort, mes pudent.

XL.

Aném á les creatures
Que encara van en volquers,
Y els vorán plens los trasers
De molt tendres confitures;
Ni tota de estes pintures
Es la pudor que allí es sent,
Puix li donen gran aument
Los pets que es sólen tirar,
Efecte que sol causar
La llet, per ser flatulent.

XLI.

Mes pudents solen tirar
Los pets los gichs y les giques,
Perque de sopes y miques
Y de pá es solen fartar,
Casi tots solen tocar
Per la clau de violí;
Sos pets fan: Quiquiriqui!
Y cantant per contrapunt,
Primer los té ú damunt
Que dihuen: jo estich así.

XLII.

Los fadrins y fadrinetes,
Com piquen de enamorats,
Tiren los pets á grapats
Coents com unes pestetes.
També patixen caguetes

Per ser com son tan fogosos,
Y com son tan revoltosos
Y fan contínuo eixercici,
En eixamplar lo orifici
No solen ser pereosos.

XLIII.

Los casats, quant tenen fret
Y volen calfar lo llit,
Es tiren pets á profit
Y cluixca pet contra pet.
Tot ho paga lo angelet
A qui els dos fan batería,
Puix tirant pets á porfía,
Hiá en lo mig tanta pudor,
Que es desperta en molt calor
Quant en molt fret se adormia.

XLIV.

Capellans, frares, canonjes.
Com están ben recaptats,
Tiren uns pets molt granats

Y redons com á taronjes.
Y ¿qué direm de les montjes,
Y les que es diguen beates,
Que agarrantse com les rates
Quan s'han de tirar sos pets,
Los tiren tan calladets
Com se diu lo Orate frates?

XLV.

No ho fan així els llauraders,
Menestrals y jornalers,
Puix tiren pets tan sancers,
Que sonen com á tambors.
¿Has oit los grans clamors
Que fan los canons de batre?
Puix cregues no pareix altre
De tots ells la petería,
Que una forta batería
De canons de vintiquatre.

XLVI.

Los papes y cardenals
Bisbes, reys y poderosos,
Es tiren pets molt donosos,
Autoriçats y formals;
¡Qué compasió tinch dels tals!
Perque pera autoriçarse
No els es permés lo petarse,
Sempre que ho demane el cul,
Ans bé tánquen son baul
Hasta el punt de retirarse.

XLVII.

Ningú millor que els malats
Que usant del fur de llicencia,
Déixen correr la petencia
Per los baixos y contralts.
Entre estos brincos y salts,

Se ha vist no poques vegades,
Que semetjants arruixades

No obstant que embruten lo llit,
Els han fet molt bon profit
Y les febres son anades.

XLVIII.

També es peten los soldats,
Y en los ranjos y piquets,
Es sólen tirar uns pets
Dels mes grosos y esgarrats;
Puix están acostumats
Al pá gros de munició,
Que té gran part de cegó,
Y atacarse bé de ví;
¿Qué es pot esperar de ahí
Sino pet gros y redó?

XLIX.

¿Qué direm dels bandolers
Gitanos, contrabandistes,
Arrieros y ventistes,
Donsayners y trompeters,
Dels sastres y sabaters,
Y demés gent de copet?
Dir que no els agrada el pet
Jo ho creuria ser així,
Si no els agradara el ví
Y de ayguardent lo traguet.

L.

Per fí, que tot lo mon peta
Així lo gran com lo gich,
Tant lo pobre com lo rich,
Es constant y llana neta.
Mes com cada ú concreta
Sos pets segons té el forat,
Tal es la desigualtat
Que es nota entre pet y pet,
Com ni hiá entre un foradet
Y un forat molt esgarrat.

LI.

Per això gichs y giquetes

Quant se posen á petar,
Nos pareix oir tocar
Algun concert de flautetes.
Y es qu'encara les piuletes
Téndre tenen molt lo bech,
Y per aixó lo jamech
Que pel cul solen donar,
May lo poden esforçar
Y es queda al millor en sech.

LII.

Despres qu'el bech s'endurix,
Y sels aumenta la panja,
Já dona mes vent la manja
Y mes forta la veu ix.
Ni es menester que, mix. mix,

Li fasen pera maular
Al ventre y budell cular,
Puix com á gats en amor,
?s saluden en primor
Y maulen á no parar.

LIII.

Per lo temps creix lo forat
Y eixamplantse mes lo ambut,
Canten já per re, fa, ut,
Sostenido ó bemolat;
Já es la veu pintiparat
Com la del baixó ó fogot,
Resonant cada petot
Segons lo ces com lo apreta;
Puix lo ces es la llengüeta
Que goberna este cantot.

LIV.

Tant creix, en fi, lo forat,
Y pot colar tan de vent,
Qu'el tró que pega se sent
Moltes llegües apartat.
Per aixó já es escusat
Fer castells y bateríes
De canons, ni artilleríes,

Podentho los culs suplir,
En carregántlos lo tir
Y péndre les punteríes.

LV.

En cegarse este forat
Y no colar bé los vents,
Já están en terra els valents,
Jâ no hiá un home quadrat.
Ningu siga descuidat
En tindre els conductes nets,
Pera que colen los pets
Y que bon profit els fasen,
A tots los que sels tirasen
Siguen grosos ó giquets.

LVI.

¡Ay, del qus no pot petar,
Ni rotar per lo orifici!
No li faltará servici
Y tindrà prou que rascar.
Já li voréu receptar
Begudes y draps calents,
Que aumentantli los torments
Lo van unflant com un bot,
Sent l'únich remey de tot
Tirarse uns pets ven valents.

LVII.

Ningu já en abant se admire,
Ni fasa ninguns extrems,
De que en tot lloch y en tot temps,
Encontre qui pets se tire.
Ans bé per sa salut mire,

Y quant oixca pets tirar,
Si veu que no els pot guanyar.
Traga forçes de flaquesa,
Unfle bé, y solté la presa,
Petant hasta reventar.

LVIII.

Así te fi el tractadet
Tan rejuplós y salat,
En qu'el poeta ha esplicat
Lo ser y efectes del pet.
Si es qu'el poeta no ha fet
De sa part lo que debia,
Perdó á tots demanaria;
Y de aquells que els ha gustat,
En un pet gros y esgarrat
Per ben pagat se tindria.

LIX.

Rahó será, puix, que tots
Los que así han concurrit,
Y en tant de ouit han sentit
Lo tractat dels pets ó rots,
Coménsen á unflar los bots,
Y á petar nos preparém,
Já que en los pets li farém
Tan gran obsequi al poeta,
Y que á sa Musa discreta
Tant per los pets li debém.

LX.

Alerta, puix, cada qual,
Y estiguen tots sobre el cas,
En desparar per detrás
Així que oixquen la senyal.
Y aflúixenli bé el ramal
Pera que brame el burret;
Posen la ma en lo masclet,
Obriguenli bé l'aixeta,
Y en oir la palmadeta,
(Péguenla fort),
Cluixca el pet y vixca el pet!